

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Vlinder die stampte

Dit, lieve lezer, is een verhaal – een nieuw en prachtig verhaal – een verhaal dat heel anders is dan die andere verhalen – een verhaal over de meest wijze vorst namelijk Suleiman-bin-Daoud, Salomo, de zoon van David.

Er zijn driehonderdvijfenvijftig verhalen over Suleiman-bin-Daoud; maar dit is er niet een van. Het is niet het verhaal van de Kievit die het Water vond; of de Hop die Suleiman-bin-Daoud beschutte tegen de hitte. Het is niet het verhaal van het Glazen Plaveisel, of de Robijn met het Kromme Gat, of de Goudstaven van Balkis. Het is het verhaal van de Vlinder die stampte.

Nu let op en luister!

Suleiman-bin-Daoud was wijs. Hij begreep wat de dieren zeiden, wat de vogels zeiden, wat de vissen zeiden en wat de insecten zeiden. Hij begreep wat de rotsen diep onder de aarde zeiden als ze naar elkaar toe bogen en kreunden; en hij begreep wat de bomen zeiden als ze midden in de ochtend ritselden. Hij begreep alles, van de bisschop op de bank tot de hysop op de muur, en Balkis, zijn Hoofdkoningin, de Mooie Koningin Balkis, was bijna net zo wijs als hij.

Suleiman-bin-Daoud was sterk. Aan de derde vinger van zijn rechterhand droeg hij een ring. Toen hij hem één keer omdraaide, kwamen Afrits en Djinns uit de aarde

om te doen wat hij hen vertelde. Toen hij hem twee keer omdraaide, kwamen Feeën uit de hemel om te doen wat hij hen vertelde; en toen hij hem drie keer omdraaide, kwam de zeer grote engel Azrael van het Zwaard, gekleed als een waterdrager, en vertelde hem het nieuws van de drie werelden, Boven—Beneden—en Hier.

En toch was Suleiman-bin-Daoud niet trots. Hij pronkte zelden, en als hij dat deed, had hij er spijt van. Eens probeerde hij alle dieren in de hele wereld in één dag te voeren, maar toen het eten klaar was, kwam er een Dier uit de diepe zee en at het in drie happen op.

Suleiman-bin-Daoud was erg verrast en zei: "O Dier, wie ben jij?" En het Dier zei: "O Koning, leef voor altijd! Ik ben de kleinste van dertigduizend broers, en ons huis is op de bodem van de zee. We hoorden dat je alle dieren in de hele wereld zou voeren, en mijn broers stuurden me om te vragen wanneer het avondeten klaar zou zijn." Suleiman-bin-Daoud was meer verrast dan ooit en zei: "O Dier, je hebt al het avondeten opgegeten dat ik voor alle dieren in de wereld klaar had gemaakt." En het Dier zei: "O Koning, leef voor altijd, maar noem je dat echt een avondeten? Waar ik vandaan kom eten we elk twee keer zoveel tussen de maaltijden door." Toen viel Suleiman-bin-Daoud plat op zijn gezicht en zei: "O Dier! Ik gaf dat diner om te laten zien wat een geweldige en rijke koning ik was, en niet omdat ik echt aardig wilde zijn voor de dieren. Nu schaam ik me, en het is me gegund." Suleiman-bin-Daoud was een echt wijs man, lieve lezer. Daarna vergat hij nooit meer dat

het dwaas was om te pronken; en nu begint het echte verhaalgedeelte van mijn verhaal.

Hij trouwde met veel vrouwen. Hij trouwde met negenhonderdnegenennegentig vrouwen, naast de Mooiste Balkis; en ze woonden allemaal in een groot gouden paleis in het midden van een prachtige tuin met fonteinen. Hij wilde eigenlijk geen negenhonderdnegenennegentig vrouwen, maar in die tijd trouwde iedereen met zoveel vrouwen, en natuurlijk moest de koning er nog zoveel meer trouwen om te laten zien dat hij de koning was.

Sommige vrouwen waren aardig, maar sommigen waren gewoon afschuwelijk, en de afschuwelijken maakten ruzie met de aardigen en maakten hen ook afschuwelijk, en dan maakten ze allemaal ruzie met Suleiman-bin-Daoud, en dat was afschuwelijk voor hem. Maar Balkis de Mooiste maakte nooit ruzie met Suleiman-bin-Daoud. Ze hield teveel van hem. Ze zat in haar kamers in het Gouden Paleis, of wandelde in de paleistuin, en had echt medelijden met hem.

Natuurlijk, als hij ervoor had gekozen om zijn ring om zijn vinger te draaien en de Djinns en de Afrits op te roepen, dan hadden ze al die negenhonderdnegenennegentig twistzieke vrouwen omgetoverd tot witte muilezels van de woestijn of windhonden of granaatappel-pitten; maar Suleiman-bin-Daoud dacht dat dat opschepperij zou zijn. Dus toen ze teveel ruzie maakten, liep hij alleen in zijn eentje in een deel van de prachtige paleistuinen en wenste dat hij nooit geboren was.

Op een dag, toen ze drie weken lang ruzie hadden gehad - alle negenhonderdnegenennegentig vrouwen samen - ging Suleiman-bin-Daoud zoals gewoonlijk naar buiten voor rust en stilte; en tussen de sinaasappelbomen ontmoette hij Balkis de Mooiste, erg verdrietig omdat Suleiman-bin-Daoud zo bezorgd was. En ze zei tegen hem: "O mijn Heer en Licht van mijn Ogen, draai de ring om je vinger en laat deze Koninginnen van Egypte en Mesopotamië en Perzië en China zien dat jij de grote en vreselijke Koning bent." Maar Suleiman-bin-Daoud schudde zijn hoofd en zei: "O mijn Vrouwe en Vreugde van mijn Leven, denk aan het Dier dat uit de zee kwam en mij voor alle dieren in de hele wereld beschaamd maakte omdat ik opschepte. Nu, als ik opschepte voor deze Koninginnen van Perzië en Egypte en Abessinië en China, alleen omdat ze mij zorgen baren, zou ik me nog meer kunnen schamen dan ik al deed."

En Balkis, de Allermooiste, zei: "O mijn Heer en Schat van mijn Ziel, wat zult u doen?"

En Suleiman-bin-Daoud zei: "O mijn Vrouwe en Tevredene van mijn Hart, ik zal mijn lot blijven verdragen in de handen van deze negenhonderdnegenennegentig Koninginnen die mij kwellen met hun voortdurende ruzies."

Dus liep hij verder tussen de lelies en de mispels en de rozen en de canna's en de sterk geurende gemberplanten die in de tuin groeiden, totdat hij bij de grote kamferboom kwam die de kamferboom van Suleiman-bin-Daoud werd genoemd. Maar Balkis verborg zich tussen de hoge irissen en de gevlekte bamboes en

de rode lelies achter de kamferboom, om zo dicht bij haar eigen ware liefde te zijn, Suleiman-bin-Daoud. Op dat moment vlogen er twee vlinders onder de boom, ruziemakend.

Suleiman-bin-Daoud hoorde de een tegen de ander zeggen: "Ik vraag me af waarom je zo onaardig tegen me praat. Weet je niet dat als ik met mijn voet zou stampen hele paleis van Suleiman-bin-Daoud en deze tuin hier in een klap zou verdwijnen?"

Toen vergat Suleiman-bin-Daoud zijn negenhonderdnegenennegentig lastige vrouwen en lachte, tot de kamferboom schudde, om de opschepperij van de Vlinder. En hij stak zijn vinger uit en zei: "Kleine man, kom eens hier."

De Vlinder was vreselijk bang, maar hij wist naar de hand van Suleiman-bin-Daoud te vliegen en klampte zich daaraan vast, zichzelf koelte toewaiend. Suleiman-bin-Daoud boog zijn hoofd en fluisterde heel zachtjes: "Kleine man, je weet toch dat je met jouw gestamp nog geen grassprietje zou buigen. Wat bracht je ertoe die vreselijke leugen aan je vrouw te vertellen?—want ze is ongetwijfeld je vrouw."

De Vlinder keek naar Suleiman-bin-Daoud en zag het oog van de meest wijze koning fonkelen als sterren op een ijzige nacht, en hij verzamelde zijn moed met beide vleugels, en hij legde zijn hoofd opzij en zei: "O koning, leef voor altijd. Zij is mijn vrouw; en je weet hoe vrouwen zijn."

Suleiman-bin-Daoud glimlachte in zijn baard en zei: "Ja, dat weet ik, kleine vriend."

"Je moet ze toch op de een of andere manier in toom houden," zei de Vlinder, "en ze heeft de hele ochtend ruzie met me gemaakt. Ik zei het zodat ze op zou houden."

En Suleiman-bin-Daoud zei: "Moge het haar kalmeren. Ga terug naar je vrouw, kleine vriend, en laat me horen wat je zegt."

Terug vloog de Vlinder naar zijn vrouw, die zat te kwetteren, helemaal verstopt achter een blad, en ze zei: "Hij heeft je gehoord! Suleiman-bin-Daoud zelf heeft je gehoord!"

"Hij heeft me gehoord?" zei de Vlinder. "Natuurlijk deed hij dat. Het was ook mijn bedoeling dat hij mij zou horen."

"En wat zei hij? Oh, wat zei hij?"

"Nou," zei de Vlinder, terwijl hij zichzelf koelte toewuifde, "tussen jou en mij, mijn beste – natuurlijk geef ik hem geen ongelijk, want zijn paleis moet een hoop geld gekost hebben en de sinaasappels zijn net aan het rijpen – hij heeft me gevraagd niet te stampen, en ik heb beloofd dat ik dat niet zou doen."

"Jeetje," zei zijn vrouw en bleef stil zitten. Maar Suleiman-bin-Daoud lachte tot de tranen over zijn gezicht liepen om de brutaliteit van het slechte kleine Vlindertje.

Balkis de Mooiste stond op achter de boom tussen de rode lelies en glimlachte in zichzelf, want ze had al dit gepraat gehoord. Ze dacht: "Als ik wijs ben, kan ik mijn Heer nog redden van de vervolgingen van deze twistzieke koninginnen," en ze stak haar vinger uit en fluisterde zachtjes tegen de Vrouw van de Vlinder:

"Kleine vrouw, kom eens hier." De Vrouw van de Vlinder vloog omhoog, erg bang, en klampte zich vast aan Balkis' witte hand.

Balkis boog haar mooie hoofd naar beneden en fluisterde: "Kleine vrouw, geloof jij wat je man net heeft gezegd?"

De Vrouw van de Vlinder keek naar Balkis en zag de ogen van de mooiste Koningin schitteren als diepe poelen met sterrenlicht erop, en ze verzamelde haar moed met beide vleugels en zei: "O Koningin, wees voor altijd mooi. Je weet hoe mannenwezens zijn."

En de Koningin Balkis, de Wijze Balkis van Sheba, legde haar hand op haar lippen om een glimlach te verbergen en zei: "Kleine

vriendin, ik weet het."

"Ze worden boos," zei de Vrouw van de Vlinder, zich snel koelte toewaaierend, "om helemaal niets, maar we moeten ze wel tegemoet komen, O Koningin. Ze menen nooit de helft van wat ze

zeggen. Als het mijn man bevalt om te geloven dat ik geloof dat hij Suleiman-bin-Daouds Paleis kan laten

verdwijnen door met zijn voet te stampen, dan kan me dat niets schelen. Morgen is hij het allemaal vergeten."

"Kleine vriendin," zei Balkis, "je hebt helemaal gelijk; maar als hij de volgende keer begint te pochen, geloof hem dan op zijn woord. Vraag hem om te stampen en kijk wat er gebeurt. Wij weten hoe mannen zijn, nietwaar? Hij zal zich diep schamen."

De vrouw van de Vlinder vloog weg naar haar man, en binnen vijf minuten hadden ze erger ruzie dan ooit.

"Onthoud!" zei de Vlinder. "Onthoud wat ik kan doen als ik met mijn voet stamp."

"Ik geloof geen greintje van wat je zegt," zei de Vlindervrouw. "Ik zou heel graag zien dat je het doet. Stel dat je nu stampt?"

"Ik heb Suleiman-bin-Daoud beloofd dat ik dat niet zou doen," zei de Vlinder, "en ik wil mijn belofte niet breken."

"Het zou niet uitmaken als je dat deed," zei zijn vrouw.

"Je zou nog geen grassprietje kunnen buigen met je gestamp. Ik daag je uit om het te doen," zei ze. Stamp! Stamp! Stamp!"

Suleiman-bin-Daoud, zittend onder de kamferboom, hoorde elk woord hiervan, en hij lachte zoals hij nog nooit in zijn leven had gelachen. Hij vergat zijn Koninginnen helemaal; hij vergat het Dier dat uit de zee kwam helemaal; hij vergat het pronken. Hij lachte alleen maar van vreugde, en Balkis, aan de andere kant van de boom, glimlachte omdat haar eigen ware liefde zo vreugdevol was.

Op dat moment kwam de Vlinder, heel heet en gezwollen, wervelend terug onder de schaduw van de

kamferboom en zei tegen Suleiman: "Ze wil dat ik stamp! Ze wil zien wat er gaat gebeuren, O Suleiman-bin-Daoud! Je weet dat ik het niet kan, en nu zal ze geen woord geloven van wat ik zeg. Ze zal me uitlachen tot het einde van mijn dagen!"

"Nee, kleine broer," zei Suleiman-bin-Daoud, "ze zal je nooit meer uitlachen," en hij draaide de ring om zijn vinger – alleen voor de kleine Vlinder, niet om te pronken – en zie, er kwamen vier enorme Djinns uit de aarde!

"Dienaren," zei Suleiman-bin-Daoud, "wanneer deze heer op mijn vinger (en daar zat de brutale Vlinder) met zijn linker voorpoot stampt, zullen jullie mijn paleis en deze tuinen in een donderslag laten verdwijnen. Wanneer hij weer stampt, zullen jullie ze voorzichtig terugbrengen."

"Ga nu, kleine broer," zei hij, "terug naar je vrouw en stamp zo hard je kan."

Weg vloog de Vlinder naar zijn vrouw, die kermde: "Ik daag je uit om het te doen! Ik daag je uit om het te doen! Stamp! Stamp nu! Stamp!" Balkis zag de vier enorme Djinns zich buigen naar de vier hoeken van de tuinen met het paleis in het midden, en ze klapte zachtjes in haar handen en zei: "Eindelijk zal Suleiman-bin-Daoud doen voor een vlinder wat hij allang had moeten doen voor zijn eigen bestwil, en de twistzieke koninginnen zullen bang zijn!"

Toen stampte de Vlinder. De Djinns rukten het Paleis en de tuinen duizend mijl de lucht in: er klonk een vreselijke donderslag en alles werd inktzwart. De vrouw

van de Vlinder fladderde rond in het donker en riep: "Oh, ik zal lief zijn! Het spijt me zo dat ik heb gesproken. Breng alleen de tuinen terug, mijn lieve, lieve echtgenoot, en ik zal nooit meer tegenspreken."

De Vlinder was bijna net zo bang als zijn vrouw, en Suleiman-bin-Daoud lachte zo hard dat het enkele minuten duurde voordat hij genoeg adem had om tegen de Vlinder te fluisteren: "Stamp nog een keer, kleine broer. Geef me mijn Paleis terug, allergrootste magiër."

"Ja, geef hem zijn paleis terug," zei de Vlindervrouw, nog steeds rondvliegend in het donker als een mot.

"Geef hem zijn paleis terug, en laten we geen afschuwelijke magie meer bedrijven."

"Nou, mijn beste," zei de Vlinder zo dapper als hij kon, "je ziet wel waar je gezeur toe heeft geleid. Het maakt mij natuurlijk niets uit, ik ben gewend aan dit soort dingen, maar als gunst aan jou en Suleiman-bin-Daoud vind ik het niet erg om de zaken recht te zetten."

Dus stampte hij nog een keer, en op datzelfde moment lieten de Djinns het Paleis en de tuinen zakken, zonder ook maar een stoot. De zon scheen op de donkergroene oranje bladeren; de fonteinen speelden tussen de roze Egyptische lelies; de vogels zongen verder, en de Vlindervrouw lag op haar zij onder de kamferboom, met haar vleugels wiebelend en hijgend: "Oh, ik zal braaf zijn! Ik zal voor altijd braaf zijn!"

Suleiman-bin-Daoud kon nauwelijks praten van het lachen. Hij leunde achterover, zwak en hikkend, en schudde zijn vinger naar de vlinder en zei: "O grote tovenaars, wat heeft het voor zin om mij mijn paleis

terug te geven als je mij tegelijkertijd met vrolijkheid doodt!"

Toen klonk er een vreselijk lawaai, want alle negenhonderdnegenennegentig koninginnen renden schreeuwend het paleis uit en riepen om hun baby's. Ze haastten zich de grote marmeren treden onder de fontein af, honderd naast elkaar, en de wijze Balkis ging statig naar voren om hen te ontmoeten en zei: "Wat is jullie probleem, o koninginnen?"

Ze stonden met honderd naast elkaar op de marmeren treden en riepen: "Wat is ons probleem? We leefden vredig in ons gouden paleis, zoals we gewend zijn, toen plotseling het paleis verdween en we in een dikke en stinkende duisternis zaten; en het donderde, en Djinns en Afrits bewogen zich in de duisternis! Dat is ons probleem, O Hoofdkoningin, en we zijn buitengewoon verontrust vanwege dat probleem, want het was een lastig probleem, anders dan enig ander probleem dat we hebben gekend."

Toen zei Balkis, de Mooiste Koningin, de Allermooiste van Suleiman-bin-Daoud, de Allerbeste Geliefde, de Koningin van Sheba en Sabel en de Rivieren van het Goud van het Zuiden, van de Woestijn van Zinn tot de Torens van Zimbabwe, Balkis, bijna net zo wijs als de Wijze Suleiman-bin-Daoud zelf: "Het is niets, O Koninginnen! Een Vlinder heeft een klacht ingediend tegen zijn vrouw omdat ze ruzie met hem had, en het heeft onze Heer Suleiman-bin-Daoud behaagd haar een lesje te leren in zacht spreken en nederigheid, want dat wordt als een deugd beschouwd onder de vrouwen van de vlinders."

Toen stond er een Egyptische koningin op, de dochter van een farao, en ze zei: "Ons paleis kan niet met wortel en al worden uitgerukt, zoals een prei, omwille van een klein insect. Nee! Suleiman-bin-Daoud moet dood zijn, en wat we hoorden en zagen was de aarde die donderde en dat het donker werd."

Toen wenkte Balkis de stoutmoedige koningin zonder haar aan te kijken en zei tegen haar en de anderen: "Kom en zie."

Ze kwamen de marmeren treden af, honderd naast elkaar, en onder zijn kamferboom, nog zwak van het lachen, zagen ze de Meest Wijze Koning Suleiman-bin-Daoud heen en weer wiegen met een vlinder op beide handen, en ze hoorden hem zeggen: "O vrouw van mijn broer in de lucht, vergeet hierna niet om je man in alles te behagen, opdat hij niet weer met zijn voet op de grond stamp; want hij heeft gezegd dat hij gewend is aan deze magie, en hij is bij uitstek een groot magiër - iemand die het paleis van Suleiman-bin-Daoud zelf steelt. Ga in vrede, kleine wezens!" En hij kuste ze op de vleugels, en ze vlogen weg.

Toen vielen alle koninginnen, behalve Balkis, de allermooiste en schitterendste Balkis die glimlachend apart stond, plat op hun gezicht, want ze zeiden: "Als deze dingen worden gedaan als een vlinder ontevreden is met zijn vrouw, wat moet er dan met ons gebeuren, die onze koning al dagenlang hebben geërgerd met ons luidruchtige gepraat en openlijke geruzie?"

Toen trokken ze hun sluiers over hun hoofden, sloegen hun handen voor hun monden en liepen muisstil op hun tenen terug naar het paleis.

Toen liep Balkis – de mooiste en meest voortreffelijke Balkis – door de rode lelies naar de schaduw van de kamferboom en legde haar hand op de schouder van Suleiman-bin-Daoud en zei: "O mijn Heer en Schat van mijn Ziel, verheug u, want wij hebben de Koninginnen van Egypte en Ethiopië en Abessinië en Perzië en India en China onderwezen met een groot en gedenkwaardig onderricht."

En Suleiman-bin-Daoud, die nog steeds naar de vlinders keek die in het zonlicht speelden, zei: "O mijn Vrouwe en Juweel van mijn Gelukzaligheid, wanneer is dit gebeurd? Want ik heb met een Vlinder zitten dollen sinds ik in de tuin kwam." En hij vertelde Balkis wat hij had gedaan.

Balkis—de tedere en allerliefste Balkis—zei: "O mijn Heer en Regent van mijn Bestaan, ik verborg me achter de kamferboom en zag het allemaal. Ik was het die de Vrouw van de Vlinder vertelde de Vlinder te vragen te stampen, omdat ik hoopte dat mijn Heer voor de grap wat grote magie zou maken en dat de Koninginnen het zouden zien en bang zouden zijn." En ze vertelde hem wat de Koninginnen hadden gezegd, gezien en gedacht. Toen stond Suleiman-bin-Daoud op van zijn plekje onder de kamferboom, strekte zijn armen uit en verheugde zich en zei: "O mijn Vrouwe en Zoetmaker van mijn Dagen, weet dat als ik een magie had gemaakt tegen mijn Koninginnen ter wille van trots of woede, zoals ik dat eten voor alle dieren maakte, ik zeker te schande zou zijn gemaakt. Maar door middel van uw wijsheid maakte ik de magie ter wille van een grap en ter wille van een kleine Vlinder, en – zie – het heeft mij ook

bevrijd van de kwellingen van mijn lastige vrouwen!
Vertel me daarom, O mijn Vrouwe en Hart van mijn
Hart, hoe bent u zo wijs geworden?" En Balkis de
Koningin, mooi en lang, keek op in de ogen van Suleiman-
bin-Daoud en legde haar hoofd een beetje opzij, net als
de Vlinder, en zei: "Ten eerste, O mijn Heer, omdat ik
van u hield; en ten tweede, O mijn Heer, omdat ik weet
hoe het vrouwenvolk is."

Daarna gingen ze naar het paleis en leefden nog lang en
gelukkig.

Maar was het niet slim van Balkis?